

culpa crescat fauorib⁹ enucta. Pau-
peritas in iopia mētis ē: nō in quāti-
tate possessionis. Nā aui cū paup⁹ tate
tene oueit diues est: et econtra.

**Contra temptacōes verboritatis
et loquacitatis. ¶ Cō. 31.**

Duid. Vir linguosus nō diget
in ira. Pro. 13. Qui custodit
os suū custodit aīaz suā. Qui at in-
cōsideratus ē ad loqndū: sentiet ma-
la. Itē. pū. 12. Lingua sapiētū salūtas:
labiū veritatis firmū erit in ppetuū.
Itē. r. In multiloqō nō deest pām. Ia-
cob. 3. Qui nō offendit vbo: h̄ p̄fātus
est vir. Et p̄mo. Sit ois hō velox ad
audiendū. tard⁹ at ad loqndū: tar-
dus ad irā. Eccl. 20. Sapiens in v-
bis seipm amabilē facit: gēcie at stul-
torū effundēt. Nō sapiēs tacebit vsq;
ad temp⁹. lasciu⁹ autē et imprudēs nō
seruabūt temp⁹. Ibidē. Qui multis
vīt vobis ledit aīaz suā: et q̄ p̄tatem
assūit iuste odiet. pū. 10. Sapiēs cor-
de p̄cepta suscipiet. Stultus cedit la-
bijs. Eccl. 21. Qui p̄car ē ad loqndū
odibilis erit. Eccl. 21. Tacit⁹ et sensa-
tus hōrabit. Iero. 2. Btā lingua q̄ nō
nouit n̄ de dñis sermonē tēre. Diu-
phidēra quid loqndū sit: et adhuc ta-
cēs pūde ne quid dixisse pēniteat.
Sapiens qd loq̄ multa p̄us confi-
derat: quid. aut que. quo loco vel tē-
pore dicat. Verba tuoluē. et apd im-
peritū vulg⁹ amū. tacōem sui facē:
indocorū hominū est. Nichil tā facile
q̄ vilem p̄tem et indocā. mobilita-
te lingue decipere: que quicquid non
intelligit plus mirat. Ambrosi. 2. 2.
plures vidi loquēdo in peccatū inci-
disse. vix quēpiam tacēdo: ideoq; ta-

cere nosse q̄ loqui difficius ē. Scio
loqui plerosq;: cū tacere nesciant. Al-
liga sermonē tuū ne luxuriēt. ne las-
ciuat: et multiloquio p̄cā sibi colli-
gat. sit restrictior et r̄pis cohercat.
cito lutū colligit ap̄mis exūdās. Ju-
gū sit vōb tuis et stateā atz mēsū: vte
grauitas in sensu in p̄mone p̄odus
atq; in v̄bis modus. Ingreddi mors
per ostiū tuū si falsū loquaris. si tur-
piter si p̄cāci⁹: postremo si vbi non
oz loquaris. Periculū ē dicere nō so-
lū falsā: s; etiā vera. Quod viciū q̄dri-
pātū est: Vel adulaōis vel auaricie
vel iactātie. vel loq̄citatē incaute.
Verba tua nullū doli velamē obtē-
dant. nullū habeant fraudis inuo-
lucū: vt et puritatē habeant et pleā
grauitatis sint meritorū q; tuorū tibi
eterna p̄stitas tuo ore p̄ciat. Nec
tibi soli s; pluribus p̄greget. Greg. 2.
Tempus tacēdi et temp⁹ loqndi. Dif-
creta vicissitudine p̄sanda sūt t̄pa:
ne ā cū restāgi lingua dz per verba
se in vtilitē soluat: ā cū loqui vtiliter
p̄t semetip̄am pigre restāgat. Si
aut incauta loatio in errorē pertra-
hit: ita in errorē indiscretū silentium
eos qui erudiri poterāt in errorē de-
relinquit. Valei⁹ episcop⁹. Et loqui
et tacē p̄fectio est. Est at vsq; p̄tis
causa. v̄borū tenuisse mensurā. Aliq;
ciēs nimia tacitūctas stulticie assē-
bitur: sicut et v̄borū nimietas ad fu-
rorem referēt. s; illd sapientie. Est ta-
cēs nō habens sensū loquele: et est
tacēs sciēs tēpus apti tēporis. De q̄
re si nū requiras sententiā arbitrij:
iā malo aliquis tacendo stultus: q̄
nimū loquendo iudicetur insanus.

Hugo. Scholares nūc a nolūt a nes-
ciūt modū pgruū in discēdo seruare
patiores ad loqndū q̄ ad tacēdū
ideo multos studētes paucos sapiē-
tes inueimus. Pitagore vero discipu-
li a. amē in silēcio didicerūt. **Aug.**
Abste ut multiloquū deputē qū nēta-
ria dicūt: q̄ntalibet sermonū multi-
tudie a. p̄lixitate dicat. **Inguosus** il-
le w̄tur qui nō curat qd a. quomodo
loq̄t: dūmō ad loqndū admittit: de o-
tute sibi nulla sollicitudo ē. **Idē aug.**
Nō placet s̄mā tullij: q̄ nullū inq̄t ū
q̄ v̄bū emisit q̄ reuocare vellz. **Que** q̄
de laus q̄uis p̄clarissima videat: tū
credibilior de minimū fatuo. q̄ de sapi-
ēte p̄fō. **Ego** igit̄ ab hac excellentia
tā longe absū: ut si nullū v̄bū qd re-
uocare veli p̄tulerō. fatuo sū q̄ sapiē-
ti filioz. **Illi** quippe scripta sūt auc-
toritate dignissima: q̄ nullū quidē v̄-
bū nō reuocare vellet: q̄ qd reuocare
deberet emisit. **Angit** me plana ora-
ciana s̄mā. **Nescit** et v̄x emissa reu-
ti. **Nō** in igit̄ tulliana blādīt gloria
illa: q̄ s̄as applicāda qui spū scō lo-
cuti sūt. **Cassiodorus.** Quis hōim sic
cautus sit. ut si inter emulos loq̄tur
nullū eius verbū inaurat aliq̄ q̄sti-
onē. **Difficilis** res ē: linguā in lubco
fautiū p̄stitutā. vitatis rigide tenere
mensurā. **Si** incaute freena larent:
freq̄nter cōtra se loquūt. **Facili** em
culpa tacēdo refugit. q̄ loq̄ndo. **Se-
neca.** Quēadmodū sapiēti v̄io inces-
sus modestior p̄ueit: ita orō p̄ssa non
audax. **Sūma** ergo sūmaz hec eit
tibi: tardiloq̄ te esse iubeo. **Pitago-
ras.** Nō multis v̄bis op̄ est: s̄ effica-
cibus. **Crisp.** Malicia nō docet s̄mōi

bus: s̄ excitat. **Unde** malū hominē
tacēdo meli⁹ q̄ r̄spōdēdo vincē potes
Sen Imago aī sermo ē: q̄lis vir ta-
lis oracō. **Magnū** ē v̄cis et silēcij tē-
pamentū: garrulo n̄ r̄spōdere p̄ui-
tiū ē. **Conscientiā** aīci nullus inueit
lingue p̄ceps. **Canib⁹** a. testijs mos
ē: q̄nto pl⁹ defecerit viriū. tāto magis
lacratibus indulgē. **Linguā** cupidita-
tēq̄ opp̄tēsi n̄ potes. paululū t̄mitte
te. **Sepe** ea q̄ sanari r̄acōe n̄ poterāt:
sanata sūt tēpore. **Valeri⁹** maxim⁹
Salon cū alijs loq̄ntibus taceret: t̄-
terrogatus v̄tz p̄pter iopiā v̄rbōz
an q̄ stultus esset taceret: r̄spōdit.
Nemo stultus tacere p̄t. **Cur** igit̄ so-
lus linguā cohibes. **Quia** iq̄t dixisse
me aliq̄ p̄mitte: tacuisse nūq̄. **The-
otus** in p̄uitio tacētā rustico inquit.
Ex doctis hoc solū habes. **Socrates**
garrulū volentē discere sapiētie p̄e-
cepta duas mercedes poposcit: v̄nā
ut taceret. alterā ne loq̄i disceret.
Gney⁹ lenaulus augur. diuiciarum
maximū exēplū nobis reliquētū es-
set auarissimus tāta illi iopia erat
sermonis. ut nūmos cici⁹ emitteret
q̄ v̄rba: dicēs a studijs se obductū
nichil tātū in se cōgestū q̄ntū p̄didis-
set relicta eloquētia. **Seneca.** Loq̄
ignoābit: q̄ tacē nesciet. **Sapiēti** ex-
pedit tacere p̄ se: q̄ loq̄i contra se.
Xenocrates. Loq̄nti audā audi in-
quit melius: os v̄nū a natura auēs
autē duas accepimus. **Nichil** eq̄ p̄-
derit. q̄ quiescere: et minimū cum a-
lijs loq̄i et plurimū secum. **In** hoc
incaute ut libentius audias q̄ loqua-
ris. **Qd** tacitū velis. nemī dixeris. **Au-
ribus** frequentius. q̄ lingua v̄tz.

Tacitas stulto homini per sapientiam est. Ta-
cere nescit: qui nescit loqui. Item. quidam ling-
ua mēbris est difficile est ad regendum. et u-
tile bonum remanere. quia per ut in plurimum hu-
mana natura peccatrix est ad loquendum et pre-
ceptis: ideo tamen dimisisti quod humanis oracu-
lis tacitas ultimum loquela magis laudat.

**Contra temptationes ariditatis et
Indevotionis. Cap. 22.**

Saluator. Luc. 18. Oportet spiritum ora-
re et non deficere. Mat. xi. Amen
amen dico vobis: quicunque orantes petitis.
credite quod accipietis. Mat. v. Orate
persequentibus et calumpniantibus vos.
Mat. vi. Sic autem orabitis. Pater
noster qui es in celis. agnus. thes. v. Si-
ne intermissione orate. Tobie. iij.
Omni tempore benedic dominum: et pater ab eo ut
dignetur gressus tuos. ps. 28. Oculi mei
semper ad dominum. It. 62. Sic adipe et
pinguedine repleatur anima mea. It. 28. O-
ratio mea in sinu meo putatur. ps. 138. Et
si eis non profuerit ego tamen non sum mea merce-
de frustratus. Thos. 22. q. 33. Oro
propter effectum spiritualis solacionis quam pre-
sentialiter affert. dupliciter habet virtutem res-
pectu futuri effectus: scilicet virtutem merendi.
et virtutem impetrandi. Oro autem sic et quili-
bet alius actus virtutis habet efficaciam men-
di in quantum procedit ex radice caritatis:
et proprium obiectum est bonum eternum et frui.
torem memur. Deuotio autem nichil aliud
esse videtur quam voluntas quedam prompte et
dedisse ad ea que pertinent ad dei servitium:
et effectus est leticia spiritualis. ps. 138. ps.
mei: fui dei et delectatus sum. Cris. Ne-
re nichil dignum est quod offeratur deo: quam pura
oro. Quicquid enim aliud obtulit est de
natura: oro vero est de nobis. Nichil est ita
tribile dyabolo et his qui imponunt ab

eo cogitationibus ut mens divina medi-
tationis et huic fonti spiritus impatiens. scilicet per
ultimum quia non solum per talem occupati-
onem obstruit aditus demoni et et
immissionibus ad domum non vacante:
sed etiam quia iugis deuotio ex assidua
meditatione conseruata inuisa est
ei. Michee. vij. Nostra translatione ha-
bet claustra oris tui. Ab eo qui dor-
mit in sinu tuo custodi orationem tuam
id est a dyabolo: ne impediatur eam.
Augustinus. Oratio si pura est si cas-
ta fuerit: celos penetrans vacua non
redibit. Hoc licet oratione: quod licet de-
siderare. ait dominus. Petite et da-
bitur vobis: querite et inuenietis: pul-
sate et aperietur vobis. Non tantum
hortaretur ut peteremus: nisi dare
vellet. Erubescat humana pigritia:
plus vult ille dare quam nos accipere:
plus vult ille misereri quam nos a mi-
seria liberari. Dicunt fratres in egip-
to crebras quidem orationes habere:
sed eas tamen brevissimas et raptim
quodammodo iaculatas: ne illa vigi-
lant erecta quam orationi plurimum necessa-
ria est per productiores moras eua-
nescat. atque hebetetur intentio. Ora-
tione melius solvuntur dubia quam inqui-
sitione alia. Iacobi. i. Si quis vestrum
indiget sapientia: postulet a deo qui
dat omnibus affluenter et non im-
properat: et dabitur ei. Postulet au-
tem in fide. nichil hesitans. Qui autem
hesitat: similis est fluctui maris: qui
a vento mouetur. et circumfertur.
Non ergo est timor homo ille qui acci-
piet aliquid a domino. Vir duplex a-
nimo: inconstans est in omnibus vijs
suis. Item 8. Petite et non accipitis: